

A Fővárosi Ítéltábla dr. Maksa Csaba István ügyvéd (fél címe 4) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Béres Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. András László ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a Csuka és Társa Ügyvédi Iroda (fél címe 3, ügyintéző: dr. Bardovits Anett ügyvéd) által képviselt Alperesi beavatkozó (fél címe 1) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2014. július 8. napján kelt 5.P.25.705/2007/46. számú ítélete ellen az alperes részéről 48. sorszám alatt előterjesztett és 52. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperest megillető vagyoni kártérítés összegét 1.083.667 (Egymillió-nyolcvanháromezer-hatszázhatvanhét) forintba szállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a felperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - felhívásra - az államnak 12.000 (Tizenkettőezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, a további le nem rótt 454.200 (Négyszázötvennégyezer-kettőszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes Ortopédiai és Sportsebészeti Osztályán 2003. július 23-án a felperes jobb térdét súlyos degeneratív elváltozások miatt megműtötték, a jobb sípcsont valgus deformitását magas osteotomiáját végezték el. A műtétet 12 óra 15 perckor fejezték be. A felperes műtét után jelentkező panaszai rekeszszindróma (compartment) gyanúját vetették fel, ezért keringésjavító infúziót kapott, majd hajnali 4 órától újabb műtétet végeztek, amellyel a végtag keringése rendeződött. A nap folyamán a láb háti verőérnek és a hátsó sípcsonti verőérnek a pulzusai eltűntek. A 2003. július 24-én 15 óra 12 perckor végzett Doppler-vizsgálat alapján artériás embolizáció

gyanúja merült fel, emiatt a felperest 15 óra 30 perckor a MÁV Kórház Érsebészeti Osztályára szállították és ott műtétet hajtottak végre. A felperes jelenlegi állapota szerint a panaszokat okozó tengely eltérés korrekciója megtörtént, a szövődmény miatt a lábszár kiterjedt hegesedése, izomelhalás és bőrátültetés utáni állapot alakult ki, továbbá a lábfejemelő ideg részleges hűdése észlelhető.

A felperes keresetében a műtéttel összefüggő vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte az alperes kötelezését arra hivatkozással, hogy a keringés megszűnésének korábbi felismerése a fokozott ellenőrzés elmulasztása miatt maradt el, és ez a felperes számára hátrányos következményekkel járt.

Az alperes és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték. Az alperes azzal védekezett, hogy az érsebész szakkonzulens szakvéleménye szerint a korábban elvégzett Doppler-vizsgálat sem befolyásolhatta volna a kórlefolyást, és nincs olyan alperesi mulasztás, amely a felperes károsodásával okozati összefüggésben állna.

A Fővárosi Bíróság a 5.P.25.705/2007/24. számú közbenső ítéletével megállapította az alperes kártérítő felelősségét azon károk vonatkozásában, melyek a felperesnél azért következtek be, mert az alperes 2003. július 24-én a hajnali műtétet követően a beteg szoros megfigyelését elmulasztotta, és ezáltal késve észlelte a keringés megszűnését. A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.21.335/2011/4. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyta. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Pfv.III.21.007/2012/4. számú közbenső ítéletével a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartotta.

A keresetösszegezés tárgyában folytatódó eljárásban a felperes 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, és annak 2003. szeptember 26-ától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, illetőleg jelen értéken 15.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére tartott igényt. Ezen túlmenően különböző jogcímen 6.336.000 forint összegű vagyoni kártérítés, valamint járadékként havi 51.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a nem vagyoni kárigényt eltúlzottnak tartotta, számla hiányában az egyéb vagyoni kárigényeket vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, és annak 2003. szeptember 26-ától számított törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 1.233.500 forint vagyoni kártérítést, és annak 2009. január 1-jétől a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 350.000 forint plusz áfa összegű perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezése szerint a le nem rótt 390.000 forint kereseti illetéket és a 149.000 forint előlegezett szakértői költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a kártérítési követelés összegezését mérlegeléssel határozta meg. Kifejtette: a perben beszerzett szakvélemény adatai alapján a felperes három hónapig napi 2 órában szorult gondozásra, illetőleg háztartási kisegítő igénybevételére, így erre az időszakra

180.000-180.000 forintot ítélte meg, élelemfeljavítás címén 6 hónapra 60.000 forintot, gyógyszerköltség címén mindösszesen 52.500 forintot, rezsi többletköltség címén két évre havi 3.000 forint alapulvételével 72.000 forintot, közlekedési kiegészítő költsége címén 4 évre havi 10.000 forinttal számolva 480.000 forintot, fejlesztőeszköz címén 159.000 forintot ítélte indokolt és az alperesre áthárítható költségnek. Utalt arra: a felperes ugyan nem csatolt számlát a szobakerékpár beszerzéséről, annak beszerzése azonban orvosilag indokolt volt, és a tanúk vallomása is alátámasztotta a beszerzést. Az ezt meghaladó orvosi költségeket az elsőfokú bíróság azért nem tartotta az alperesre áthárítható költségnek, mert a szükséges és indokolt kezelést a felperes a társadalombiztosítás terhére is igénybe vehette volna. Rámutatott továbbá, hogy a korrekciós műtétekre azért került sor, mert a felperes felhagyott az emelők használatával és a gyógycipőket sem viselte, így annak költségét sem háríthatja át az alperesre. A gyógytornász költségét 20 alkalomra mérlegeléssel 2.500 forintos óradíj alapulvételével fogadta el arra az időszakra, amikor a felperes a kórházból hazakerülve az otthonában tartózkodott. Nem vagyoni kártérítésként 5.000.000 forintot tartott alkalmasnak a felperest ért nem vagyoni hátrány hozzávetőleges kompenzálására. Figyelemmel volt arra, hogy a kórházból való kikerülését követően a felperes és családja nehéz helyzetbe került, de ezt követően a felperes állapota folyamatosan javult, mostanra 20% a munkaképesség csökkenésének mértéke. A felperes személyes viszonyai, munkája rendeződött, a visszamaradt mozgáskorlátozottsága azonban korábbi életvitelét nem teszi lehetővé, az az élet minden területén hátráltatja.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a felperes részére megítélt vagyoni és nem vagyoni kártérítés összegének mérséklését kérve. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és jogszabálysértő, ugyanis a jogalap tekintetében született jogerős közbenső ítéletben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság nem választotta el a 2003. július 24-ei hajnali műtétet követő szoros megfigyelés elmulasztásából és ezáltal a keringésmegszűnés kései észleléséből eredő károkat a felperesen a kellő gondosság tanúsítása mellett elvégzett alapműtét, és az annak következtében az alperes hibáján kívül felmerült szövődmény következtében a felperesnél jelentkező károktól. Kiemelte: a felperes kialakult állapota és esetlegesen felmerült kára az alperes felróható magatartásán kívül eső körülmények, azaz a rekesz-szindróma és a kialakult további szövődmények eredménye, ami nem terhelhető az alperesre. Nem bizonyított, hogy maga a rögzítés alperesi mulasztás következtében alakult ki. Érvelése szerint a késői felismerés kapcsán terheli felelősség, kizárólag az ezzel okozati összefüggésben keletkezett károk háríthatók át az alperesre. A szakértők azonban nem tudtak választ adni arra, hogy a felperes mely kárai állnak oksági kapcsolatban a keringés megszűnés késői felismerésével, abban azonban egységes álláspontot képviseltek, hogy bizonyos egészségügyi hátrányok már azt követően jelentkeztek, hogy a felperes alsó végtagjában a keringés megszűnt, tehát a nem időben történt felismerés ezeket pusztán felerősítette, így az ezekből eredő minden kárért az alperest nem terhelheti felelősség. A gondozási és a háztartási kiegészítő többletköltség kapcsán kifejtette, hogy az alperes a szakértői vélemény alapján kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított időtartam egy részéért lehet felelős. A szakértő ugyanakkor ezt az arányt nem

állapította meg, az elsőfokú bíróságnak lehetősége lett volna mérlegeléssel megállapítani az egy részében indokolt kárigény összegét. Az élelemfeljavítás költsége kapcsán előadta, hogy a felperesnek pusztán a műtét után kialakult állapotából adódóan, az alperes megfelelő ellátása mellett is indokolt e költség, az nem áll okozati összefüggésben az alperes felróható magatartásával, az alperes ugyancsak a kár egy részéért lehet felelős. A gyógyszerköltség címén megállapított vagyoni kártérítés kapcsán kiemelte, hogy a felperes ezen a jogcímen 42.500 forintot igényelt, ezzel szemben az elsőfokú bíróság - túlterjeszkedve a kereseten - 52.500 forintot ítélte meg. Ezen túlmenően sérelmezte, hogy a szakértő nem fejtette ki, hogy a gyógyszer kiadások az alpműtét, a kialakult szövődmény, vagy esetlegesen a felperes későbbi állapota miatt voltak indokoltak. A rezsi többletköltség kapcsán utalt arra: a felperes nem igazolta, hogy a korábbi időszakhoz képest valóban növekedtek a rezsi költségek és azt sem, hogy a növekedés a felperes otthon tartózkodásából származott, nem pedig egyéb okból. A felperes állapota folyamatos fekvést és otthon tartózkodást a szakértő véleménye szerint sem igényelt. A közlekedési kiegészítő többletköltsége kapcsán előadta, hogy a felperes magánorvosi ellátás igénybevétele kapcsán felmerült üzemanyag költséget kívánt érvényesíteni, amelyért az alperes nem tartozik kártérítő felelősséggel. A felperes ezen túlmenően nem igazolta az orvosi ellátások tényleges igénybevételét, gyakoriságát és indokoltságát. A felperes maga nyilatkozott úgy, hogy automata váltós autót vásárolt, azzal közlekedett, így megalapozatlan a közlekedési kiegészítő költsége iránt támasztott igénye. A fejlesztőeszköz költsége kapcsán megjegyezte, hogy annak beszerzéséről a felperes sem számlát, sem egyéb bizonyítékot nem csatolt, annak költsége becsléssel nem állapítható meg. A gyógytornász költsége kapcsán arra utalt, hogy a felperesnek semmilyen tényleges kára nem merült fel annak következtében, hogy az otthonában tornát végzett, amely szinte minden végtag műtét után ajánlott. A nem vagyoni kártérítés kapcsán kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 5.000.000 forint eltúlzott, nem igazodik az irányadó bírói gyakorlathoz, a mulasztás időpontjában fennálló ár- és értékviszonyokhoz. Utalt arra is, miszerint a szakértő egyértelműen úgy foglalt állást, hogy a felperes állapota gyakorlatilag kialakult, a jövőben abban érdemi változás nem várható, további műtéti beavatkozás nem szükséges.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett a felperesnek a megítéltet meghaladó vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló keresetét elutasító rendelkezése, amelyeket a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése a következők szerint részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt kiemeli, hogy az alperes kártérítési felelősségét a bíróság jogerős közbenső ítéletével [Pp. 213. § (3) bekezdés] már megállapította. E döntéshez anyagi jogerő fűződik, így a felperes kárigényének jogalapja nem tehető vitássá. A jogerős közbenső ítélet, a kártérítő felelősséget megállapító döntés a vagyoni és nem vagyoni kárigények elbírálása során köti a bíróságot. Ha a keresettel érvényesített jog fennállása és a felperest ennek alapján megillető

követelés összege (mennysisége) tekintetében a vita elkülöníthető, és a bíróság a jog fennállását előzetesen közbenső ítélettel állapítja meg [Pp. 213. § (3) bekezdés], a közbenső ítélettől utóbb akkor sem térhet el, ha a követelés összegének (mennysiségének) megállapítása iránt folytatott eljárás során felvett bizonyítás anyaga erre alapot adna. A jogerős közbenső ítélethez anyagi jogerő [Pp. 229. § (1) bekezdés] fűződik, s ezért azt csak rendkívüli jogorvoslattal lehet megtámadni [PK 195. szám], azonban a közbenső ítélet jogerőre emelkedése után a követelés összegére vonatkozóan folytatott eljárásban - az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben - a kereset jogszerűen nem utasítható el. A Fővárosi Ítéltábla utal arra is: a jogerős közbenső ítélet azt állapította meg, hogy az alperes kártérítő felelősséggel tartozik azokért a károkért, amelyek a felperesnél azért következtek be, mert az alperes 2003. július 24-én a hajnali műtétet követően a beteg szoros megfigyelését elmulasztotta, és ezáltal késve észlelte a keringés megszűnését.

A Fővárosi Ítéltábla a szakértői álláspont teljesebb kifejtése érdekében - az alperesi fellebbezésben foglaltakra is tekintettel - a perben beszerzett szakértői vélemény további kiegészítését rendelte el, tekintetbe véve a Kúria azon megállapítását, hogy a felperesen 2003. július 23-án elvégzett elsődleges korrekciós műtétet az alperes sikeresen és jól végezte el; kívül esik a felelősségének megállapításánál szóba jöhető események körén, hogy a műtét után este, olyan tünetek jelentkeztek, amelyek alapján jól azonosították a kialakult compartment tünetegyüttest és azt előbb konzervatív kezeléssel, majd műtéttel jól és időben kezelték, azonban a hajnali, a 4 óra és 4 óra 35 perc között elvégzett műtétet követően a keringés vizsgálatát az alperesnek hamarabb és műszeres módon kellett volna elvégeznie.

A kiegészített szakvélemény kapcsán az alperes sérelmezte, hogy a szakértő tárgyi tévedést vétett, ugyanis abból indult ki, hogy az alperes magát a compartment tünetegyüttest nem észlelte és kezelte kellő időben. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a kiegészítő szakvélemény 1. pontjának utolsó bekezdésében a szakértő valóban félreérthető módon fogalmazott, azonban a szakértői vélemény kiegészítését a maga összességében, a feltett kérdésekre adott válaszokat vizsgálva kétségmentesen megállapítható, hogy a keringésmegszűnés korai észlelése esetén a felperes teljes gyógyulása is bekövetkezhetett volna, a hatályában fenntartott jogerős közbenső ítélet által az alperes terhére rótt - a keringésmegszűnés több órás késedelemmel történő észlelésében álló - mulasztás hiányában, lett volna esély arra, hogy a felperesnél nem alakul ki izomelhalás, és az idegkárosodás csak átmeneti formában jelentkezik.

Mindezek előrebocsátása mellett a Fővárosi Ítéltábla a felperes nem vagyoni kártérítési igényének összecszerűsége kapcsán a következőknek tulajdonított jelentőséget.

A káresemény bekövetkeztekor hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 339. § (1) bekezdése alapján, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A régi Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

Kétségtelen, hogy a személyiséget ért kár valójában megfizethetetlen, a nem vagyoni kártérítés elvi alapjait rögzítő 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltaknak megfelelően a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát, a kártérítési összeg meghatározásánál a bíróságok józanságának, mértéktartásának és elhivatottságának van szerepe.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a nem vagyoni kártérítés intézménye speciális a kárfelelősség körén belül, ugyanis nem azonos nemű az okozott sérelemmel: nem vagyoni jellegű sérelmet orvosol vagyoni eszközökkel. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása sosem egzakt módon, hanem mindig bírói mérlegeléssel, az eset összes körülményeinek figyelembevételével történhet, ezen belül figyelemmel kell lenni a károsultat ért nem vagyoni sérelem jellegére, súlyosságára, arra, hogy a károkozó magatartás folytán hogyan változtak a károsult életkörülményei. Összehasonlító adatként kell vizsgálni a kárkori ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat által hasonló esetekben alkalmazott kártérítési összegek nagyságrendjét is.

A nem vagyoni kár megtérítésére ugyanazok a szabályok vonatkoznak, amelyeket a vagyoni károk esetén is alkalmazni kell, vagyis a kárt - a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultnak megfelelően bizonyítania kell.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen és helyesen tárta fel azokat a hátrányos változásokat, amelyek a felperest érték az alperes jogellenes és felróható magatartása következtében. A feltárt peradatok szerint kétségtelen, hogy a felperes a káresemény bekövetkezése előtt aktív társasági, családi életet élt, dolgozott, sportos életvitelt folytatott, amelyben az alperes károkozó magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett maradandó egészségkárosodása, amely további műtétek elvégzését is indikálta, megakadályozza. Ezen túlmenően az sem vitatható, hogy az alperes jogellenes károkozó magatartása a felperes házastársi kapcsolatát, mindennapi életvitelét is hátrányosan érintette.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve a nem vagyoni kártérítés mértékét a kár bekövetkeztekori - 2003. évi - ár- és értékviszonyokat, valamint a más hasonló ügyekben megállapított összegeket is alapul véve a felperes által elszenvedett sérelemmel arányban állón állapította meg 5.000.000 forintban, a megállapított összeg az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben nem tekinthető eltúlzottnak magasnak. Nem merült fel - az alperesi fellebbezésben foglaltak alapján sem - olyan ok, tény, vagy körülmény, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelte volna döntése meghozatalakor, illetőleg amely kellő alapot adhatna az elsőfokú bíróság logikátlan következtetésektől és önellentmondásoktól mentes, kellően megindokolt, mérlegelésen alapuló döntése felülmérlegelésére, a nem vagyoni kártérítés összegének a megváltoztatására. Az elsőfokú bíróság a feltárt

körülményeket mérlegelve helyesen, a felperest ért egészségkárosodással arányban állóan állapította meg a nem vagyoni kártérítés mértékét.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes vagyoni kárigénye kapcsán a rendelkezésre álló bizonyítékokat a következőkben kifejtettek szerint értékelte.

Az igazságügyi orvosszakértő véleményével is alátámasztottan a felperes 3 hónapra napi 2 órában szorult gondozásra, azonban a szakvélemény kiegészítése szerint a keringésmegszűnés korai észlelése mellett is szüksége lett volna a felperesnek 1-2 hétig gondozóra, a Fővárosi Ítéltábla ezért az ápolás-gondozás többletköltsége címen megítélt vagyoni kártérítés összegét 20.000 (10 nap × 2.000 forint) forinttal mérsékelte. Tekintetbe véve, hogy keringésmegszűnés késői észlelése nélkül is 4-6 hétig a felperes a háztartási munkák elvégzésében kisegítőre szorult volna, a Fővárosi Ítéltábla az ezen a címen megítélt vagyoni kártérítés összegét 70.000 (35 nap × 2.000 forint) forinttal leszállította. Az alperes mulasztására visszavezethető lágyrészkárosodás, újabb műtétek nélkül élelemfeljavítás nem lett volna szükséges, a Fővárosi Ítéltábla ezért az ezen a jogcímen megítélt - nem eltúlzott - vagyoni kártérítés összegének megváltoztatására nem látott alapot.

Az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben a keringésmegszűnés késői észlelése miatt bekövetkezett szövödmények indokolták a Detralex, illetőleg az Astrix gyógyszerek szedését, nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor e gyógyszerek költségét az alperesre áthárítható, indokolt költségnek ítélte. Az alperes azonban arra helytállóan hivatkozott fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a gyógyszer-többletköltségek megítélése során a Pp. 215. §-ában írtakkal szemben túlterjeszkedett a kereseten, a Fővárosi Ítéltábla ezért az alperes marasztalását ezen a címen a felperes keresete szerinti 42.500 forintra szállította le.

A szakértő egyértelműen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy az alperes mulasztása, a keringésmegszűnés késői észlelése miatt a felperesnek 4-6 héttel többet kellett az otthonában tartózkodni, mint az a térdműtét után várható lett volna (6-8 hét), majd ezt követően az alperesi mulasztás miatti újabb korrekciós műtétek elvégzését - 2008 novembere, illetőleg 2010 márciusa - követően a felperesnek 5 hónapig, illetőleg 2 hónapig kellett otthon tartózkodnia. Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben ezért a rezsi-többletköltség a felperest nem két évre, hanem 8,5 hónapra illeti meg, a Fővárosi Ítéltábla ezért ezen a címen 25.500 forintra mérsékelte az alperes fizetési kötelezettségét. A kiegészített szakvélemény adatai szerint a felperesnek közlekedési kísérőre az alperes mulasztása hiányában a gondozási időszakban lett volna szüksége, a Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság által ezen a címen megítélt vagyoni kártérítés összegét a 10 napra eső többletköltség összegével - 3.333 forinttal - mérsékelte.

A szakértő úgy foglalt állást, hogy a keringésmegszűnés késői észlelése miatt kialakult jelentős lágyrész- és idegkárosodás - a rendszeres torna mellett - szobakerékpár használatát is szükségessé tette, ezért számla hiányában is elfogadható, hogy a perben meghallgatott tanúk vallomása által ténylegesen beszerzett fejlesztőeszköz nem eltúlzott - 159.000

forint - költségét a károkozó alperes viselje, ebben a keretben az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem szolgáltatott kellő alapot. A gyógytornász többletköltsége kapcsán az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan elírta az óradíj összegét, annak helyes mértéke a foglalkozások számából, illetőleg a megítélt kártérítés összegéből adódóan 2.500 forint, amelyet alátámasztott a felperes feleségének tanúként tett vallomása is. A Fővárosi Ítéltábla a közlekedési kísérő, illetőleg a gyógytornász többletköltsége kapcsán az alperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel kiemeli, hogy az igazságügyi orvosszakértő véleményével is alátámasztottan a felperesnek szüksége volt közlekedési kíséretre, illetőleg gyógytornára, ami az azt elvégző rokonoknak, barátoknak többletmunkát jelentett. Az, hogy ők a károsulttól közvetlen díjazást nem követeltek, semmiképpen sem jelenti, hogy a kár okozóját kívánják mentesíteni a kártérítési kötelezettség alól. A kárenyhítési kötelezettség nem terjedhet addig, hogy a károsult családja, ismerősei egyszersmind a károkozó érdekében is kötelesek díjtalanul többletmunkát vállalni. Az egységes bírói gyakorlat szerint a károkozó a károsult családi, baráti segítséggel végzett közlekedési kíséretével, otthoni gyógytornáztatásával felmerülő költségek megtérítésére is köteles, tekintetbe véve azt is, hogy e tevékenységek költségét elsődlegesen nem annak szakmai tartalma, hanem azok elvégzésének ténye alapozza meg.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) és (3) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében helybenhagyta. Az alperes elsőfokú perköltség fizetési kötelezettségének módosítására a megváltoztató rendelkezés nem szolgáltatott kellő alapot.

Az alperes kisebb mértékben eredményes fellebbezése következményeként köteles a fellebbezési eljárásban is irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes részére jogi képviselete ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére. A tárgyi illetékfeljegyzési jog [Itv. 62. § (1) bekezdés f) pont] folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetékből a felperes pervesztessége arányában a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdése alapján köteles felhívásra megfizetni az államnak, az ezt meghaladóan le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az alperes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. november 18.

Dr. Sággy Mária
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla
bíró